

[Busch-Jensen.]

3die Stykke. Forslaget indeholder 2 Punk-
tum'er. Det første angaar Ændring i den
gældende Bestemmelse for dem, der paa
Grundlag af en Tjenestemandsvirksomhed
— det vil navnlig sige en Dommerfuld-
mægtigstilling — søger Sagførerbeskikkelse.
Det fastslaas, at den, som er fjernet fra
sin Tjenestemandsstilling paa en saadan
Maade, at den almindelige Pensionsret er
gaaet tabt eller indskrænket, ikke kan med-
regne den paagældende Tjenestemandsvirk-
somhed som Grundlag for Meddelelse af
Beskikkelse som Landsretssagfører. Der har
været nogen Tvivl i Praksis om, hvordan
den Bestemmelse herom, som allerede nu
findes i Loven, skulde forstås. Denne Tvivl
er hævet i Praksis, og jeg opfatter Ændrin-
gen saadan, at den tilsigter at slaa den For-
tolkning fast, som man er blevet staaende
ved, og det kan ogsaa være udmærket.
Men saa er der i Lovforslaget føjet til et
2det Punktum, der lyder:

„Saafremt den paagældende paa and-
det Grundlag søger saadan Beskikkelse,
skal der forinden indhentes en Erklæring
over Andragendet fra Sagførerraadet, jfr.
§ 146.“

Indholdet af dette 2det Punktum kunde
i og for sig være rigtigt nok, men det kan
komme til at virke mod sin Hensigt, naar
man ser hen til, at det, som staaer i den
Paragraf, der henvises til, § 146, i Praksis
anvendes anderledes, end selve Ordene i
§ 146 efter en snæver Fortolkning nødven-
diggør. Det, det drejer sig om, er dette, at
som § 146 lyder, og som den har lydt siden
Retsplejelovens første Dage, skal Andra-
gendet til Justitsministeriet om Sagfører-
beskikkelse forelægges for Sagførerraadet til
Erklæring, naar det kommer fra en Mand,
der har forberedt sig til Sagførervirksomhed
ved at være Sagførerfuldmægtig. Efter Lo-
vens Ord behøver det ikke ellers at fore-
lægges for Sagførerraadet. Nu har for længst
Praksis vist, at det er heldigt, at Regelen
følges uden Undtagelse, at ikke blot de
Andragender, der kommer fra Sagfører-
fuldmægtige, men alle Andragender om
Sagførerbeskikkelse, lige meget paa hvilket
Grundlag de kommer frem, forelægges af
Justitsministeriet for Sagførerraadet, som
foretager en grundig Undersøgelse af An-
sørgernes Vandel.

Jeg ser ikke rettere, end at Forholdet
er det, at da Praksis har givet § 146 et videre
Indhold, end den efter Ordene har, saa vil
det være nødvendigt at lade det førnævnte
2det Punktum i Forslaget til § 121's
3die Stykke udgaa, og vil man saa være

rigtig paa den sikre Side, saa skal man tillige
i § 146 strege tre Ord i 3die Linie i det
Tryk, jeg har her, nemlig Ordene „fra saa-
danne Personer“. Derved vil der komme til
at staa i § 146, saaledes som Praksis er, at
hvert Andragende om Beskikkelse som
Landsretssagfører eller Underretssagfører
skal forelægges Sagførerraadet til Erklæring.

Hvis man foretager denne Ændring i
§ 146, saa bliver Forslaget til en Ændring i
§ 121 med det 2det Punktum, jeg har
nævnt nogle Gange, overflødig, og saa
undgaar man samtidig de uheldige Virk-
ninger, som det kan have, hvis man opret-
holder Forslaget til § 121, 3die Stykke,
2det Punktum.

Det er en Ting, jeg lægger nogen Vægt
paa, ikke fordi jeg tror, at det i Dag eller i
Morgen vil spille nogen Rolle, men da hele
Baggrunden for Behandlingen af Andra-
gander om Sagførerbeskikkelse hviler paa
en Praksis, som gaar ud over, hvad der
nødvendigt følger af § 146, saa forekommer
det mig ønskeligt, at man bringer hele
Loven i Overensstemmelse med denne Prak-
sis for ikke at være udsat for senere, naar
andre Mennesker faar med de Sager at gøre,
at denne Praksis ændres paa en Maade,
som ikke vil være heldig.

Jeg kunde altsaa ønske at stille For-
slag om, at der ændres paa disse Punkter,
men det er i Virkeligheden saa ringe en
Ting, at jeg ikke af den Grund, hvis det ikke
ønskes fra anden Side og af andre Grunde,
senere vil stille Forslag om Udvalgsbehand-
ling, hvis den højtærede Minister ved anden
Behandling vil stille Ændringsforslag...
Ministeren hørte ikke, hvad jeg sagde!
Altsaa hvis Ministeren vil stille Ændrings-
forslag paa disse to Punkter, som jeg
nævnte her, §§ 121 og 146, saa mener jeg,
det vil være tilstrækkeligt, at de kommer
frem ved anden Behandling, uden mellem-
liggende Drøftelse i et Udvalg.

Lorentzen: Jeg skal prøve paa at fatte
mig i Korthed, særlig fordi man jo efter-
haanden er fortrolig med, at Forslag til
Ændringer i Retsplejeloven er noget, der
indtræffer hvert Aar, og der er næppe
Sandsynlighed for, at der i det kommende
Aar vil blive Stilstand paa dette Punkt.

Der er kun een Nydannelse i det fore-
liggende Lovforslag, som jeg vil sige et Par
Ting om. Det refererer sig til §§ 145 a og b
og 146. De er jo, som allerede den højt-
ærede Justitsminister har gjort opmærksom
paa, blevet til efter Forhandling med Sag-
førerraadet og det staaende Retsplejeud-
valg. Det, der falder i Øjnene straks, er,